

Sb. Podle § 15 odst. 1 posl. věty zákona č. 394/1922 Sb. je možno veškeré přídavky a výpomoci uvedené v tomto paragrafu (tedy i drahotní přídavky k odpočivným a zaopatřovacím požitkům) zcela nebo zčásti odepřít při požívání odpočivných a zaopatřovacích požitků v cizině. St-1 obrat »požívání odpočivných požitků v cizině« si vykládá tak, že tím zákon předpokládá trvalejší pobyt v cizině, nikoli pouhé cestování do ciziny na kratší dobu, a dovolává se pro správnost svého stanoviska ustanovení § 18 vlád. nař. č. 247/1922 Sb. a § 8 zákona č. 99/1921 Sb. Leč st-1 přehlíží, že § 8 zákona ze 17. prosince 1919 č. 2 ex 1920 Sb. ve znění zákona z 3. března 1921 č. 99 Sb. mluví o odepření výsuzného a zaopatřovacích platů osobám bydlícím mimo území Československé republiky a že § 18 cit. vlád. nař. odpírá nárok na odpočivné a zaopatřovací platy osobám zadržujícím se v cizině bez povolení pobytu mimo území zdejšího státu, naproti tomu však že § 15 zákona č. 394/1922 Sb. pro odepření drahotních přídavek stanoví předpoklad »požívání odpočivných a zaopatřovacích požitků v cizině«. Zákon č. 394/1922 Sb. nahradil tedy, pokud jde o nárok na drahotní přídavky, postulát bydlení v cizině předpokladem jiným a nemůže tudíž st-1 nic dovozovati pro svůj výklad § 15 zákona č. 394/1922 Sb. z ustanovení § 8 zákona č. 99/1921, resp. § 18 vlád. nař. č. 247/1922 Sb. Že by pak cestování do ciziny na kratší dobu při zachování stálého bydliště v tuzemsku vylučovalo již samo o sobě možnost konsumpce určitých v tuzemsku pobíraných platů odpočivných nebo zaopatřovacích u příležitosti přechodného pobytu v cizině, nemohl nss uznati (srov. nález Boh. A 3275/24).

Názor stížnosti, že výrok o srážce drahotního přídavku musí se státi současně s vydáním povolení k pobytu v cizině, nemá žádné opory v předpisu § 15 zákona č. 394/1922 Sb., ani ve vlád. nař. z 15. února 1923 č. 34 Sb. vydaném k provedení cit. zákona.

Č. 12.649.

Samospráva obecní. — Řízení správní: I. * Byla-li dávka z nájemného předepsána poplatníku pro určitý rok výslovně jenom prozatímně podle výměry roku předešlého, nepozbývá poplatník tím, že se z tohoto prozatímního platebního rozkazu neodvolá, meritorních námitek proti předpisu definitivnímu. — **II. *** Usnesení obecního zastupitelstva, kterým se prozatímní předpisy obecních dávek, vydané poplatníkům, prohlašují za definitivní, není proti poplatníkům účinná, dokud jim nebylo individuálně intimováno.

(Nález z 19. listopadu 1936 č. 16.180/36.)

Věc: Václav Š. v Českých Budějovicích proti rozh. okr. úřadu v Českých Budějovicích z 2. srpna 1934 o včasnosti odvolání ve věci obecní dávky a poplatků.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Městský úřad v Českých Budějovicích doručil 22. června 1931 st-li výměr z 15. června 1931, obsahující jednak platební výměr na dávku z nájemného a poplatky za vyvážení popela a používání obec. stok z domu čp. 516/II za r. 1930, jednak prozatímní platební výměr na tuto dávku a poplatky z téhož domu na rok 1931, a doložil, že z platebního výměru lze se odvolati do 14 dnů a odvolání nemá účinku odkládacího. St-l odvolání nepodal. Teprve v odvolání z 3. července 1933, které směřovalo proti platebnímu výměru z 20. června 1933 na dávky z nájemného za r. 1932 a 1933, vznesl na spor také svou dávkovou povinnost za r. 1931 uváděje při tom, že se mu za tento rok nedostalo dosud definitivního předpisu a že se proto dosud odvolati nemohl.

Městské zastupitelstvo v Českých Budějovicích ve schůzi konané 4. listopadu 1933 zamítlo toto odvolání ve věci dávek za r. 1931 proto, že st-l odvolání proti prozatímnímu platebnímu výměru podal opožděně — a nepodal odvolání ani proti usnesení městského zastupitelstva z 19. února 1932, jímž byly prozatímní předpisy za rok 1931 prohlášeny za definitivní.

Okr. úřad v Českých Budějovicích zamítl st-lovo odvolání nař. rozhodnutím, vysloviv, že tvrzení obsažené v odvolání, že stranám platební výměr definitivně nebyl vydán, a že tím zůstala jim zachována i příslušná odvolací lhůta, nemůže býti s právním účinkem namítáno proti té okolnosti, že prozatímní výměr nebyl brán samostatnou stížností v odpor a nabytí moci práva. Městské zastupitelstvo tudíž ve smyslu schválených pravidel o vybírání obec. dávky z nájemného a uvedených poplatků odmítlo odvolání, podané teprve v měsíci prosinci 1933, pokud směřuje proti platebnímu rozkazu z roku 1931, jako opožděné.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Platební výměr z 15. června 1931 byl co do dávek pro r. 1931 výslovně označen jako prozatímní. Označením tím městský úřad dal jasně najevo, že dávkovou povinnost st-lovu nechce stanoviti definitivně, nýbrž jen prozatímně s výhradou konečného jejího určení později. Tím, že st-l tento prozatímní platební výměr nevzal v odpor, pozbyl jen námitky, že městský úřad není vůbec oprávněn dávky předpisovati provisorně, a námitky, že tento prozatímní předpis je podle § 4 prav. nesprávný, nepozbyl však práva uvést v cestě rekursní na spor svou dávkovou povinnost pro r. 1931, až o ní první stolice rozhodne definitivně, a to tím méně, kdyžtž dávková pravidla nějakého prozatímního předpisování dávek, o něž jde, vůbec neznají.

Dávková pravidla znají jenom jeden způsob předpisování dávky, totiž definitivní předpis, prováděný platebním rozkazem podle § 7. Jinak mluví v § 4 toliko o provisorním v y b í r á n í dávky podle výměry roku předešlého, n e n í - l i dávka na ten který rok nebo období dosud p ř e d e p s á n a (§ 7), a to s v ý h r a d o u d o d a t e č n é h o z ú č t o v á n í. Obec, i když tedy dávku ve smyslu § 4 předem vybírá tím způsobem, že vydává poplatníkům provisorní výměry, není zbavena povinností,

předepsati jim dávku řádným platebním rozkazem podle § 7 prav. Poplatník může právem očekávat, že se mu dostane takového definitivního předpisu podle § 7, a může tedy se svými meritorními námitkami sečkat, až jak vyzní tento předpis definitivní.

Okolnost, že obec. zastupitelstvo usnesením z 19. února 1932 prohlásilo prozatímní předpisy na r. 1931 za definitivní a st-l usnesení toho nevzal v odpor, je docela irrelevantní, poněvadž — nehledíc ani k tomu, že předpisovati dávku a tudíž i vysloviti, že dávková povinnost, určená jen provisorně, stanoví se definitivně, přísluší podle § 7 prav. starostovi, nikoliv obecnímu zastupitelstvu — nemohlo ono usnesení, dotýkající se individuálních práv st-lových, státi se vůči st-li účinným, dokud mu nebylo individuálně intimováno, což podle spisů správních se nestalo. Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí, spočívající na nesprávném právním názoru, zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.650.

Cest y. — Samospráva obecní: * Dlažebné podle zák. čl. I:1890 není obecním poplatkem ve smyslu ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. Proto osvobození důvody § 99 zák. čl. I:1890 nemají o sobě účinnosti pro osvobození od dlažebného, vybíraného jako obecní poplatek na základě § 28 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb.

(Nález z 19. listopadu 1936 č. 16.181/36.)

V ě c: Město Lučenec proti rozh. okr. úřadu v Lučenci z 16. srpna 1934 o dlažebném.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem předepsal starosta města Lučence Michalu B. dlažebné, vybírané v městě Lučenci na základě ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb., za dobu od 1. května do 31. prosince 1933 z osobního auta v částce 100 Kč. K odvolání Michala B. okr. úřad v Lučenci výměrem z 16. srpna 1934 zrušil v postupu instančním tento předpis v podstatě z důvodu, že Michal B. je jako zem. cestmistr osvobozen od placení dlažebného podle bodu 8 § 99 a § 81 zák. čl. I:1890, který je dosud platnou právní normou.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

V městě Lučenci vybírá se dlažebné podle pravidel schválených vládou usnesením z 9. prosince 1932 podle ustanovení § 28 zákona č. 329/1921 Sb. Toto dlažebné je poplatkem obecním, který obec vybírá podle ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. jako územní korporace, politická organizační jednotka, která je povolána ve vlastní působnosti zákonem jí přiznané k určitým úkolům a která k cíli získání úhrady nákladů s plněním jich spojených je nadána ve svém území berní pravomocí. Naproti tomu v případě zák. čl. I:1890 vystupuje obec jen jako nositelka oprávnění propůjčeného jí zvláštní koncesí (§§ 81 a násl.),